

μήτης μας—ἐπιθεωρεῖ τὴν πρωτεύουσάν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας μέχρι τῆς πρώτης μυστηριώδους ἀστυνόμου ἐκπληρῶν χρέη.
Οἱ ἀστρονόμοι συνεννοοῦνται διὰ τηλεγραφημάτων περὶ τῆς τροχιάς του, περὶ τῆς πορείας του, περὶ τῆς ἡλικίας του καὶ αὐτὸς ὑπερήφανος, ἔχων θρόνον τὸν οὐρανὸν καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν, μυκτηρίζει τὸν θνητὸν νοῦν τῶν ἀστρονόμων.

— Πόθεν ἔρχεται; Ποῦ πηγαίνει;

— Τί εἶδες; Τί θὰ ἴδῃ;

— Εἰς, σιγὰ σιγὰ, ἀπὸ μίαν μίαν ἐρώτησιν.

Ἐρχεται ἀπὸ τὸ ἀγνώστον καὶ βαδίζει εἰς τὸ ἀγνώστον καὶ διηγείται τοῦ δημιουργοῦ τὰ θαυμάσια.

Εἶδε τὴν δόξαν τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν, τῶν δημοκρατικῶν Ἀθηνῶν, τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Περικλέους.

— Τί λέγεις; Εἶνε λοιπὸν πρεσβύτερος καὶ τοῦ γέροντος τοῦ Ὑμητοῦ; Σὲ παρακαλῶ, κ. Κοκκίδη, ἄφες με νὰ τὸν ἴδω καλῶς ἀφοῦ κατάγεται ἐκ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν. Ἀλλ' ἐγὼ ἤθελα νὰ τοῦ ὁμιλήσω, νὰ με ὁμιλήσῃ, νὰ τὸν ἐρωτήσω, νὰ με ἀπαντήσῃ. ὦ! ἀνοίγει τὸ στόμα του. Μέγας εἰ Κύριε καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου!

Ὁ κύριος Κομήτης. Εἶδον τὴν Δημοκρατίαν τῶν Ἀθηνῶν. Εἶδον τὸν Περικλέα ἐναγκαλιζόμενον τὴν Ἀσπασίαν καὶ σχεδιάζοντα τὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀνθρωπότητας. Μὲ τὸ πρῶτον φίλημα ἐσχεδίασε τὸν Παρθενῶνα. Μὲ τὸ δεύτερον τὰ Προπύλαια, καὶ μὲ τὸ τρίτον τὴν διὰ κλήρου ἐκλογὴν τῶν ἀρχῶν καὶ τὰς μισθοδοσίας. Ἦκουσα τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Περικλέους καὶ παρηκολούθησα τὴν ἀκμὴν τῆς πολιτικῆς, τῆς ποιήσεως καὶ τῆς τέχνης.

— **Εἰς ἀκροατῆς.** Καὶ τώρα τί βλέπεις, κύριε κομήτα;

Ὁ Κομήτης ἡτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ ὅτε βροχὴ ῥαγδασιότητι τοῦ κατέβρεξε τὴν κόμην. Καὶ ὅταν ἡ κόμη τοῦ βραχῆ, χάνει ὁ δυστυχὴς τὴν λάμψιν του καὶ ὅταν χάσῃ τὴν λάμψιν του, τὸν χάνει ὁ κ. Κοκκίδης, τὸν χάνει ὁ οὐρανὸς, τὸν χάνουν οἱ ἄνθρωποι. Βροχὴ κυριολεκτικῶς. Νομίζει, τίς ὅτι ἀκόμη βρέχει. Καὶ κατέστη τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἡ Πλατεία τοῦ Συναγματοῦ καθρέπτῃς. Καὶ εὐωδίαζεν ἡ ἀτμοσφαῖρα ἰάσμενης ἀρώματι καὶ ἔχαιρε κανεὶς νὰ περιπατῇ, νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ πίνῃ καφέ.

Ὑψιστοὶ θεοί! (ποῦ εἶσαι καυμένη Ἀλεξιάδῃ). Περιπατεῖν, ὁμιλεῖν, πίνειν καφέ. Ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις ὁ βίος τῶν Ἀθηναίων κρέμαται. Βλέπεις π. χ. δύο κομψότατα ἐνδεδυμένους οἱ ὅποιοι γνωρίζεις ὅτι δὲν ἔχουν ἐργασίαν, καὶ οὐδ' οὐδ' ἐργάζεσθαι, δὲν εἶσαι κομψῶς ἐνδεδυμένος, παραζενεύεσαι μὲ αὐτοὺς τοὺς κυρίους δύο. Οἱ δύο οὗτοι **περιπατοῦσι.**

Βλέπεις δύο ἡρεθισμένους εἰς ἄκρον, ὑβρίζοντας, καταδικάζοντας, ἀναθεματίζοντας τὴν κυβέρνησιν π. χ. καὶ πότε τοῦ Κουμουνοῦρου τὸ ὄνομα προφέροντας μετ' ἀγανακτήσεως, πότε τοῦ Βελέντζα. Καὶ διατὶ δὲν φέρει τὴν βουλὴν κράζοντας, εἶδε; τὰ σκέπασαν, προσθέτοντας, καὶ ἐοικώς ἐν βούλευμα τῶν τριῶν πλημμελειοδικῶν ἐπαναλαμβάνοντας. Τότε ἐὰν ἔχῃς δημαγωγοῦ φλέδας σχεδιάζεις ἐπαναστάσεις καὶ σφαγὰς καὶ ἐλευθερίας λαῶν. Νομίζει ὅτι θὰ καταγράψῃς μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν σου τοὺς δύο ἐκείνους; Ὁχι, διότι ἐκεῖνοι οἱ δύο **ὁμιλοῦσι.**

Βλέπεις δύο ἄλλους τελευταίους, ἀναπαυτικώτατα καθη-

μένους πρὸ τοῦ καφενείου Γιαννοπούλου ἀπὸ πρώτας μέχρι μεσημβρίας, ἀπὸ μεσημβρίας μέχρι ἐσπέρας, ἀπὸ ἐσπέρας μέχρι μεσονυκτίου, ὅτε ὁ κύρ Ἀχιλλέας ἀναφωνεῖ τὸ σπικωθῆτε, σπικωθῆτε. Εἶνε ἐπιστήμονες, οἱ δύο ἐκεῖνοι, εἶνε ἐφευρεταὶ νέων πρακτικῶν μηχανημάτων; εἶνε; . . . Ὁχι δὲν εἶνε τίποτε. **Πίνουσι καφέ.**

Περιπατεῖν, ὁμιλεῖν, πίνειν καφέ.

Τριάς ἁγία δόξα σοι!

Λοιπὸν, Μεφιστοφιλῇ μου, εἰς τὸ ἔργον σου. Σὲ παραδίδω δεσμίαν καὶ βασανισμένην τὴν ψυχὴν μου, τὸν θολωμένον νοῦν μου. Καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι θὰ μοῦ ἐπανέλθῃ πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ κ. Γαβριηλίδῃ ἡ ἀγάπη (πρὸς τὸ γράψιμον ἐννοεῖται), ἡ ἐλπίς (τῆς δόξης).

Ἦδη προσπαθῶ μὲ δύο ῥυματάκια νὰ ἀποκαλύψω τὸ τι θὰ ἴδῃ ὁ κομήτης.

Χαίρετε, κατὰ τὸν φίλτατον Φαλέξ.

Σφίγγ.

ΟΥΝΘΑΜ Ο ΑΧΕΙΡ.

Ἐπλήρωσα καὶ ἐγὼ χθὲς τὸ κοινὸν χρέος, — δηλαδὴ τὸ εἰσιτήριο ἐκ δραχ. 1.70 — καὶ ἔδραμον εἰς τὸ θέαμα τὸ πρωτοφανές, τὸ πρωτάκουστον, τὸ ἀλλόκοτον, ὅπερ αἱ Μοῦσαι παρέσχον εἰς τοὺς θαμῶνας αὐτῶν, διὰ νὰ ἀντιπολιτευθῶσι τὸν Ἀπόλλωνα.

Θεέ μου, εἰς τίνα αἰῶνα διχονοίας καὶ ἀποσκληρύνσεως ἐφθάσαμεν! Αἱ Μοῦσαι τώρα κατήντησαν νὰ ἀντιπολιτεύωνται τὸν Ἀπόλλωνα, ὥς ἡ σύνοδος ἀντιπολιτεύεται τὸν Μακράκην. Τίς οἶδε μὴ αὐριοῦ ἀκούσωμεν ὅτι ὁ Καλλιγῆς ἀντιπολιτεύεται τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν καὶ ὅτι ἡ Ὥρα ἀντιπολιτεύεται τὸν κ. Τρικούπην.

Διαβάς τὴν γέφυραν τοῦ ἀγάρρου Ἰλισσοῦ εἰσῆλθον ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ ἐθαύμασα τὴν διασκευὴν αὐτοῦ καὶ τὰς πολυδαίδαλους εἰσόδους καὶ ἐξόδους, καὶ τὰς μικρὰς κασιτερῖνας σημαίας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν φανῶν, καὶ τὰ νεωστὶ χρωματισθέντα πρασινοβαφῇ θρανία, ἐφ' ὧν ὁ καθήμενος ἔμενε προσκεκολλημένος ὡς στρουθίον εἰς τὰ ἱερόδερμα πτηνοθήρα.

Ἰδίως ὅμως μὲ ἐξέπληξεν ἡ εὐγένεια καὶ ἀδρότης τοῦ ἐργολάβου. Ἐπεθύμει νὰ σὲ κρατήσῃ, εἰ δυνατόν, μέχρι τῆς πρώτης εἰς τὸ θέατρόν του, καὶ ἐκ τῆς στοργῆς οὐδὲ κἂν ἐξω σὲ ἄφινε νὰ ἐξέλθῃς. Ὅτε εἰς ἓν τῶν πεντήκοντα ἢ ἐξήκοντα διαλειμμάτων ἐζήτησα νὰ ἐξέλθω πρὸς στιγμὴν, ὁ θυρωρὸς δὲν μοι τὸ ἐπέτρεψε.

— Δὸς μοι ἐν εἰσιτηρίῳ ἐπιστροφῆς.

— Δὲν δίδομεν τοιαῦτα.

— Πολὺ καλῶς, τότε μὲ γνωρίζεις.

— Ὁχι, ἀν' ἐξέλθῃς δὲν θὰ σὲ ἀφήσω πλέον νὰ εἰσέλθῃς.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἤξιζε δέκα τουλάχιστον φιλήματα, ἀλλ' ἐγὼ ἐνετράπην νὰ τῷ δώσω ἐν τῷ μέσῳ τόσου κόσμου. Ἐγὼ καὶ ἐγὼ τὰς στιγμὰς τῆς αἰδημοσύνης μου. Ἄν ἄλλος τις ἐξ ὑμῶν δὲν ἔχει τὰς αὐτὰς ἀνασκοπὰς, ἄς τὰ δώσῃ διὰ λογαριασμὸν μου καὶ θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ πολὺ.

Παρέμεινα μετὰ τῶν ἄλλων συγκαταδίκων μου ἐπὶ μίαν καὶ ἐπέκεινα ὥραν ἕως νὰ ἀνασυρθῇ ἡ αὐλαία. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο κατεγινόμεθα νὰ θαυμάζωμεν τὴν ζωγραφίαν ἣτις παριστᾷ Μούσας ἢ Νύμφας, ἀλλὰ νύμφας πολλὰς ἔχουσας τὴν ὁμοιότητα μὲ τὰς ἄλλοτε κατοίκους βρυώδους τινος τοῦ Πειραιῶς παραλίας. Μετὰ τοῦτο ἠρξάμεθα συζητοῦντες περὶ τῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς σκηνῆς θεωρείων, ἅτινα ἦσαν κεκλεισμένα, κατάφρακτα ὑπὸ πανίον. Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι εὐρίσκοντο ἐντὸς αὐτῶν αἱ χανούμισσαι τῆς Ἄρτας, ἔλθοῦσαι ἐκείθεν ἐσχάτως καὶ περίεργοι νὰ ἴδωσι τὰ δημόσια θεάματα τῆς πρωτεύουσας. Ἄλλοι πάλιν διετείνοντο ὅτι ἐκεῖ μέσα ἦτο κεκλεισμένον τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, περίεργον νὰ ἰδῇ πῶς δύναται νὰ ἐνεργῇ ὁ ἄνθρωπος χωρὶς χεῖρας. Τέλος μετ' ἱκανὴν προσδοκίαν εὐηρεστήθησαν νὰ μᾶς παίξουν τὸν . . . βασιλικὸν ὕμνον, καὶ μετὰ συναυλίαν ποδοκροτημάτων καὶ συριγμῶν καὶ ραβδισμῶν ἐπὶ τῶν θρανίων, ἀνεπετάσθη ἡ αὐλαία.

* *

Δὲν προτίθεμαι νὰ περιγράψω ἐν πρὸς ἐν τὰ καθήκοντα τοῦ ποικίλου θεάματος. Ἄλλως τε μικρᾶς ἀξίας ἦσαν καὶ τὸ τυρολικὸν ἄσμα τῶν δύο γερμανίδων αἰοδῶν, ὧν ἡ φωνὴ ἦτο εἰς ἀντίστροφον λόγον πρὸς τὸ σῶμα ἐκάστης, οὐδὲ τὸ ἀσθητικὸν μέλος τῆς κατόπιν φανείσης γαλλίδος ψαλτρίας, οὐδὲ τὰ παράβολα καὶ κορυθαντιῶντα ἄλματα τοῦ général B o u m. Τὸ σπουδαῖον καὶ κύριον πρόσωπον τῆς παραστάσεως ἦτο ὁ ἄχειρ, ὁ ἄχειρ βιολιστῆς, ὁ ἄχειρ παικτῆς, ὁ ἄχειρ σκοπευτῆς, ὁ ἄχειρ πολυτέχνης. Καὶ ἐπεφάνη οὗτος τῷ ὄντι καὶ ἐξετέλεσε δύσκολα καὶ καταπληκτικὰ τῷ ὄντι ἔργα διὰ τῶν ποδῶν. Ἐπαίξε ἐπὶ βιολίου, προοδεδεμένου ἐπὶ σκίμποδος, τεμάχιόν τι τοῦ Trovatore ὀλίγον παραφώνως ἂν θέλετε, ἀλλ' ὅπερ οὐδ' αὐτὸς ὁ Βέρδης θὰ εἶχε τὴν ἀπαίτησιν νὰ παιχθῇ κάλλιον . . . διὰ τῶν ποδῶν, ἔπαιξε σάλπιγγα, ἐξέβαλε ἀπὸ τοῦ θυλακίου τὸ ρινόμακτρον καὶ ἀπέμαξε πὸν ἰδρώτα, ἔπαιξε πικρὸ ἀναμίξας τὰ παιγνιόχαρτα ὡς δεξιότατος παίκτης, ἀκῆψε σιγάρον, ἐσκόπευσε καὶ ἐπυροβόλησε βαλὼν ἐπὶ σκοποῦ δι' ὅπλου, πάντοτε διὰ τῶν ποδῶν καὶ σχεδὸν θὰ ἔπαιξε καὶ μπιλιάρδον διὰ τῶν ἰδίων. Ἄν ἤρχόμην ποτὲ εἰς χεῖρας, τουτέστι εἰς πόδας μετὰ τοῦ ἀνθρώπου, ἂν καὶ ἔχω δύο χεῖρας περισσοτέρας αὐτοῦ, θὰ ἔφευγον ὡς λαγῶς. Ἦτο ἱκανὸς νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃ . . . μὲ τοὺς πόδας του.

* *

Θαῦμα ἰδέσθαι ἄληθως. Ὁ Οὐνθαμ οὗτος, γερμανὸς τὴν καταγωγὴν, ἐγεννήθη ἄχειρ. Ἀλλὰ διὰ τῆς θαυμασίας ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας κατάρθωσε νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἑλλείψιν, ἐξασκῶν τοὺς πόδας εἰς πάσας τὰς ἐργασίας καὶ μεταχειριζόμενος αὐτοὺς ἀντὶ χειρῶν, ὥστε δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ θέσις του αὕτη εἶναι ἔργον τῶν ἰδίων του χειρῶν . . . δηλαδὴ τῶν ποδῶν. Εἶναι νέος τὴν ἡλικίαν, ἂν καὶ ἡ ἀτρίχος ἐκείνη μορφή οὐδεμίαν ἡλικίαν ἐκφράζει. Ἡ μορφή ἐκείνη εἶναι ἀποτρόπαιος. Ἡ ρὶς αὐτοῦ πεπιεσμένη περὶ τὴν βάσιν προέχει κωνοειδῆς, καὶ κάτωθεν αὐτῆς ὁ πῶγων δξὺς καὶ προέχων, ἀποτελεῖ πλήρη ὁμοιοκαταληξίαν. Εἶναι εὐτραφέστατος, ἀλλὰ τὸ σῶμά του στρογγύλον περὶ τὰ μέσα λεπτύνεται ὅσον προχωρεῖ πρὸς τὰ κάτω, ὥς οὐρὰ ἰχθύος. Καὶ τῷ ὄντι τὸ βαρὺ σῶμα ἐκεῖνο μὲ τὰς δύο ἀπὸ τῶν ὤμων ἐξαρτωμένας ἀδρανεῖς καὶ ἀτόνους χειρίδας αἰτίνες πίπτουσι κεναὶ ἐντὸς τῶν θυλακίων ὁμοίαι πρὸς πτερυγία, φαίνεται φώκη τις, φάλαινα μικρὰ ἄγρευθεῖσα καὶ

συνειθίσασα νὰ ζῇ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Φέρει ἐπὶ τῆς σκηνῆς βραχείας περισκελίδας καὶ μεγάλας περικνημίδας μεταξίνας διηκούσας μέχρι τοῦ ἡμίστους τοῦ πέλματος, ἔπειτα ἐξέρχονται οἱ δάκτυλοι τοῦ ποδὸς ἐπιμήκεις, ὀστεώδεις, εὐστροφοί, θαυμασίως ἀνεπτυγμένοι. Τὰ πάντα πράττει μὲ τοὺς πόδας, τρώγει, πίνει, ξύεται, νίπτεται μὲ τοὺς πόδας καὶ τὸ περιεργότερον χορεύει μὲ τοὺς πόδας καὶ κοιμᾶται μὲ τοὺς πόδας! Ὁ ἄχειρ οὗτος ἔχει τὸ ἐξῆς πλεονέκτημα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ γινόμεθα τετράποδα ὀσάκεις τὸ θελήσωμεν—καὶ δυστυχῶς τὸ θέλομεν πολὺ συχνά—ἐκεῖνος καὶ νὰ θέλῃ δὲν δύναται, μένει πάντοτε δίπουν. Εἶπέ τον γάϊδαρον, ἂν θέλῃς, — γάϊδαρος μὲ δύο πόδια γίνεται; Ἐν μόνον δὲν μᾶς ἔκαμεν νὰ μάθωμεν, ἂν σκέπτεται μὲ τὰ πόδια. Ἀλλὰ τοῦτο δὲ θὰ ἦτο μέγαλον κατόρθωμα. Σκέπτονται τόσοι μὲ τὰ πόδια σήμερον.

* *

Σκέψεις.

Ἐποθέσατε πρὸς στιγμήν ὅτι ἀσθενεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς καὶ ὁ ἰατρός μεταβαίνων νὰ τὸν ἐπισκερθῇ θέλει νὰ ἴδῃ τὸν σφυγμὸν του. Πρέπει νὰ τῷ προτείνῃ τὸν πόδα;

Ἄν ἔχῃ ἐρωμένην καὶ θέλει νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ πῶς θὰ κάμῃ; Χρειάζεται νὰ τὸν δέσουν μετ' αὐτῆς, καὶ τότε . . .

Τὸν χειμῶνα ὅτε οἱ πόδες του θὰ κρυφνὺν ἐκτεθειμένοι γυμνοὶ εἰς τὸ ψῦχος, θὰ ἔχῃ ἀνάγκην ἀπὸ γάντια. Μεταβαίνει νὰ ἀγοράσῃ εἰς ἓν κατάστημα, καὶ ὁ ἔμπορος τὸν ἐρωτᾷ. — Τί ἀριθμὸν ἔχει . . . τὰ πόδι σας;

Δύναται νὰ λέγῃ ἐπιχειρῶ, διαχειρίζομαι καὶ ὅλας τὰς λέξεις τὰς συνθέτους ἐκ τοῦ χεῖρ; Ὅταν γράφῃ θὰ λέγῃ «Ἐχω ἀνὰ πόδας τὴν ἐπιστολήν σας». Ὁ κλητὴρ θὰ τῷ ἐμποδίσῃ ἀντὶ νὰ τῷ ἐγχειρίσῃ τὴν κλῆσιν. Τὴν περιουσίαν του θὰ τὴν διαποδίζεσθαι ἀντὶ νὰ τὴν διαχειρίζεσθαι. Ἡ σύζυγός του θὰ λάβῃ τὸν πόδα του ὅταν θὰ τὸν νυμφευθῇ. Ἄν δὲ ἀπελπισθεῖς ποτε θελήσῃ νὰ αὐτοκτονήσῃ, τότε θὰ . . . αὐτοποδιασθῇ!

* *

Ἐπίλογος. Ὡ, ἂν ἡ κυβέρνησις ἐφρόντιζε νὰ εὕρῃ τόσους ἄχειρας ὡς τὸν Οὐνθαμ, ὅσα καὶ τὰ ταμεῖα τοῦ Κράτους διὰ νὰ τοὺς διορίσῃ ταμίαις! Τουλάχιστον δὲν θὰ συνέβαινον τότε τόσον εὐκολὰ τὰ Βελεντζαϊκά, διότι μὲ τοὺς πόδας κλέπτει τις δυσκολώτερα ἢ μὲ τὰς χεῖρας.

* *

Ἀκουσθὲν ἐν τῷ ὑπερώῳ.

— Καὶ πῶς θὰ ψηφίσῃ αὐτός;

Πάντοτε ἐκλογεῖς ὁ Ἕλλην!

Bobb.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

Διάλογος μεταξὺ δύο ὑπηρετριῶν:

Ἡ Σταμάτα διερχομένη βλέπει τὴν Γιαννούλα καθαρῶς ζουσαν τὴν εἰσοδὸν διὰ τοῦ σαρώθρου.

— Καλημέρα, Γιαννούλα.

— Καλημέρα, Σταμάτα.

— Ὑγέννησες ἀκόμη;

— Κ' ἔχω καιρὸ, καὶ μὲν;

* *